

Arrest

nr. 337 067 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 februari 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 16 april 2024 samen met haar minderjarige broers en zussen bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan een visumaanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar minderjarige broer die in België internationale bescherming geniet.

Op 18 februari 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de 21-jarige meerderjarige Afghaanse onderdane zich samen met haar broers en zussen bij haar 17-jarige minderjarige vermeende broer N. (...) R. (...) - RR (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige zus) i.f.v. (Niet-EU minderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het

betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Ter staving van de verwantschap heeft betrokkene een niet-gelegaliseerd Afghaans document, genaamd "Birth Certificate", voorgelegd. Dit document is opgesteld op basis van de Tazkira. Aangezien een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen, kunnen de vermelde gegevens niet worden geverifieerd. Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes van de referentiepersoon voor om een familieband vast te stellen. Er werd ook geen vonnis of authentieke akte voorgelegd die de voogdij tot stand brengt. In deze visumaanvraag werd tevens geen kopie van een vonnis voorgelegd waarin aan de oudste zus N. (...) Z. (...) van betrokkene het exclusieve recht van bewaring werd toegekend. Alhoewel verklaart wordt dat de moeder van betrokkenen ook zou zijn overleden (omgebracht door de Taliban), werd er hieromtrent geen enkel bewijs voorgelegd. Er werd verklaard dat de ouders van betrokkenen op 25/05/2020 zijn overleden. Dat is onduidelijk aan wie sindsdien het recht op bewaring is toegekend, aangezien de oudste zus N. (...) Z. (...) (...) 2003° toen minderjarig was. Zij bewijzen ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in hun land van herkomst. In zijn asielinterview dd. 14/03/2023 verklaarde de referentiepersoon nog dat hij een oom had, de genaamde N. (...) A. (...) A. (...) die zijn reis destijds naar België regelde en bekostigde. Er werd ook geen informatie verstrekt over de grootmoeders van betrokkene, aangezien zij volgens artikel 239 van het Burgerlijk Wetboek van Afghanistan primair recht op voogdij hebben (zie <https://law.stanford.edu/wp-content/uploads/2015/10/Civil-Code-of-Afghanistan-ALEP-Translation.pdf>). De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De voogdij creëert geen afstammingsband tussen de voogd en zijn pupil. De bepalingen met betrekking tot de gezinshereniging zijn dus niet van toepassing. Hetzelfde geldt voor een buitenlandse voogdij of adoptie. Deze komen enkel in aanmerking voor gezinshereniging indien de buitenlandse voogdij bekrachtigd wordt door een Belgische rechtbank of indien de buitenlandse adoptie erkend wordt door de Federale Centrale Autoriteit (FCA) inzake adoptie. Er werd verwezen naar art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. De band tussen broers en zussen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen. Er werd geen enkel bewijs hieromtrent voorgelegd (geen foto's, geen bewijs van de communicatie, financiële afhankelijkheid enzovoort). De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde medische attesten kan worden aangenomen dat zij in goede gezondheid verkeren. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de precaire situatie in Afghanistan. De ouders zouden naar eigen zeggen mede door hun voormalige tewerkstelling voor de Afghaanse overheid op 25/05/2020 zijn omgebracht door de Taliban. De vader was een hoofdleraar in een jongensschool en de moeder een directrice van een meisjesschool. Daarnaast waren ze ook erg betrokken bij een project rond scholing van analfabete mannen en vrouwen. Na hun dood werd ook de vermeende broer naar eigen zeggen zelf gezocht door de Taliban. Toen ze hem thuis niet konden aantreffen werd de vermeende zus Z. (...) geslagen. R. (...) zag geen andere uitweg dan in augustus 2021 naar België te vluchten. De aanvragers verblijven sinds december 2023 tijdelijk in Islamabad bij een vriend van de overleden vader. Bovendien is de situatie in Afghanistan dermate onhoudbaar en gevaarlijk geworden door het ontbreken van een mannelijk gezinshoofd waardoor zij niet meer terug kunnen naar Afghanistan. Enerzijds hebben de zussen volgens het begeleidend schrijven geen mahram (chaperon) in het land van herkomst, waardoor hun leven als alleenstaande vrouw in Afghanistan zonder voogd of mahram/chaperon moeilijk zou zijn. Er werd verklaard dat een mahram een zoon of echtgenoot moet zijn. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram echter een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen zoals een

vader, zoon of oom (zie <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>). Bovendien is de referentiepersoon niet officieel aangesteld als mahram (chaperon) van betrokkenen. Er is geen vonnis of authentieke akte voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgdij (mahram) is vastgesteld. Anderzijds is er nog steeds geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van de overige familieleden. Er is ook geen informatie verstrekt over mogelijke andere mannelijke familieleden. Uit de asielverklaring van de referentiepersoon blijkt dat betrokkenen nog een oom in Afghanistan hebben, genaamd N. (...) A. (...) A. (...). Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkenen zouden kunnen fungeren. Z. (...) heeft steeds de zorg over haar broers en zussen moeten opnemen en was zij als oudste op dat moment ook het gezinshoofd. De aanvragers leven initieel van het geld van de verkoop van de twee gezinswagens na het overlijden van de ouders. Dit geld raakt stilaan op en zij kunnen geen vergoeding bekomen via het voormalige werk van de ouders aangezien de Taliban geen pensioenen zou uitkeren aan mensen die werkten voor de overheid noch aan de achtergebleven familieleden. De referentiepersoon zou af en toe geld opsturen via een tussenpersoon (omdat hij minderjarig is), alhoewel zonder registratie. Er is hieromtrent ook geen enkel stuk terug te vinden. Na de machtsovername werd ook de toegang tot onderwijs aan Z. (...), L. (...) en N. (...) ontzegd. Z. (...) zou naar eigen zeggen ook zijn aangevallen, alhoewel er hieromtrent geen bewijzen van zijn voorgelegd. De informatie dat het gezin aanvoert is slechts algemeen van aard, waardoor zij niet bewijzen dat zij persoonlijk een reëel risico lopen op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst. De aangehaalde humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, geen tewerkstelling een scholing). Om al deze beweringen te staven leggen zij een death certificate van de vader, niet-vertaalde documenten, foto van N. (...) N. (...), een kopie verblijfstitel van de referentiepersoon, het VIB-dossier van de referentiepersoon, een schoolattest van 29/01/2023 en 08/02/2024 van de referentiepersoon, de vragenlijst van het CGVS en rapporten, verslagen en standpuntennota's van EUAA, Civil code official gazette, CGVS, reliefweb, IOM UNAMA, EHRM, europa.eu, HVJ, Committee on the rights of the children, www.vansever.eu voor. Dit zijn echter geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is ook onduidelijk welk verband deze stukken hebben met de persoonlijke situatie van betrokkenen. Zij leggen geen concrete bewijzen voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Bovendien is het voor betrokkenen ook geen probleem om hun identiteitskaarten op 10/01/2022 te laten verlengen, evenals de verlengingen van hun paspoorten, terwijl zij volgens eigen verklaringen door dezelfde regering bedreigd worden. Hetzelfde geldt ook voor de uittreksels uit het strafregister dd. 25/04/2023 voorgelegd door N. (...) Z. (...) en L. (...). Dit doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de beweringen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkenen beroepen zich eveneens op het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Verzoekers bevinden zich bovendien in Pakistan en maken niet aannemelijk waarom ze hun verblijfssituatie in Pakistan niet zouden kunnen regulariseren. Uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkenen een verblijfsvergunning voor Pakistan hebben geldig tot 13/02/2027, 07/03/2027, 08/05/2029.

Het is onduidelijk waarom ze zich daar niet zouden kunnen vestigen (zie punt 20 van de visumaanvraag). Verzoekers maken niet aannemelijk dat ze in Pakistan niet over een duurzame verblijfstitel zouden kunnen beschikken en in dat land geen rechten kunnen laten gelden. De meerderjarige verzoekers hebben een blanco strafregister voorgelegd en worden niet door de Taliban gezocht. Verzoekers brengen geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf, EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar synthesesamenvatting voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, §1, 1ste lid, 7° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“□ Samenvatting van het standpunt van verzoekster

1. Verzoekster heeft een visumaanvraag ingediend op grond van artikel 10§ 1, 1ste lid, 7° van de Wet van 15/12/1980, als voogd van een erkende vluchteling die op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming minderjarig was.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet kan genieten van gezinshereniging "op grond van art. 10bis van de wet van 15/12/1980" omdat de categorie van "Niet-EU meerderjarige zus ifv Niet-EU minderjarige broer" niet voorzien is in de wet. Om die reden wordt de visumaanvraag herleid tot een aanvraag tot humanitair visum op grond van artikel 9 van de Wet van 15/12/1980.

De beslissing is hieromtrent als volgt gemotiveerd:

[...]

In de begeleidende brief van de juriste van het CAW werd zeer uitvoerig uiteengezet om welke redenen de visumaanvraag van verzoekster onder artikel 10 van de Wet van 15.12.1980 moest worden behandeld:

"Voor Z. (...), het oudste kind van het gezin, vragen wij een toepassing van het recht op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig Afghaans recht wordt de oudste zus van R. (...), N. (...) Z. (...), immers van rechtswege als voogd ('custody') beschouwd van de jongere kinderen. Artikel 34 van het Belgisch Wetboek Internationaal Privaat Recht van 16 juli 2004 bepaalt dat: "de staat en de bekwaamheid (en voogdij) van een persoon worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft".

Artikel 239 van het Afghaans Burgerlijk Wetboek dat in casu van toepassing is, bepaalt het volgende:

"Article 239:

Woman who have the right of custody are as follow in order of the degree of entitlement:

1 – Mother, grandmother, and great-grandmother.

2 – Father's mother.

3 – Sister.

4 – Half-sister (from the same mother but different father)."

'Custody' wordt gezien als 'de zorg over het kind', ook wel 'Hizanat' genoemd. Artikel 36 van het Afghaans burgerlijk wetboek bepaalt hierover het volgende: "Custody is caring and nurturing of a child during the period in which a child needs care and nurture of a woman."

Gezien de ouders van de kinderen zijn overleden, kwam de zorg voor de kinderen bij Z. (...) te liggen overeenkomstig dit artikel. Zij moet dus beschouwd worden als de wettelijke voogd ('custody') van haar jongere broers en zussen, waaronder ook R. (...), die op het ogenblik van het overlijden van zijn ouders (25 mei 2020) nog bij zijn broers en zussen in Afghanistan woonde.

Hoewel Artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet spreekt over 'de ouders' en de wet nalaat dit begrip te definiëren, bepaalt hetzelfde 7°, laatste lid het volgende: "[d]e bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat." Zo bepaalt EU-Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna 'Gezinsherenigingsrichtlijn') in Artikel 10 (3) het volgende:

"3. Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen;

b) kunnen de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toestaan aan zijn wettelijke voogd of andere gezinsleden indien de vluchteling geen bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn heeft of indien het onmogelijk is deze te vinden."

Dit laatste lid is van toepassing op de situatie van R. (...) en zijn broers en zussen. De bloedverwanten in opgaande lijn zijn overleden waardoor de voogdij ('custody') bij zijn oudste zus is komen te liggen.

Het gaat hier om een bepaling uit de Gezinsherenigingsrichtlijn dat kan toegepast worden wanneer dit noodzakelijk is in het belang van een (niet-begeleide) minderjarige.

Er moet rekening worden gehouden met het feit dat R. (...) op jonge leeftijd zijn beide ouders heeft verloren en dat Z. (...) daardoor de zorg over haar jongere broers en zussen heeft moeten opnemen. De familiebanden zijn hierdoor ontwricht, verschoven en hechter geworden. Z. (...) werd van de ene op de andere dag gedwongen om de zorgtaken binnen het gezin op te nemen en te fungeren als voogd ('custody'). Zij vormt de kern van het gezinsleven van R. (...), dat hij sinds zijn gedwongen vlucht uit Afghanistan niet meer volwaardig heeft kunnen verderzetten.

Een weigering om bovenstaande bepaling toe te passen zou daarom een ongeoorloofde inmenging betekenen in het privé- en familieleven van R. (...) (o.a. Artikelen 22 van de Grondwet en 8 van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM')), alsook van het hoger belang van het kind (o.a. Artikelen 12bis §7 van de Vreemdelingenwet, 22bis Grondwet), waarover hieronder meer.

Daarnaast is België ook gehouden tot het respecteren van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel vervat in artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Dit wordt ook bevestigd in art 2(1) van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). België heeft een positieve verplichting om als partij bij het Verdrag "alle passende maatregelen te nemen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of de activiteiten (...) van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind." (j. Artikelen 3 (hoger belang van het kind), 9 (opgroeien bij ouders in ruime zin), 10 (recht op gezinshereniging) en 16 (respect privé -en familielevens) IVRK.

Er bestaat een positieve verplichting om deze "in het Verdrag beschreven rechten voor ieder kind onder hun rechtsbevoegdheid zonder discriminatie van welke aard ook, ongeacht ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, welstand, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van zijn of haar ouder of wettige voogd, te eerbiedigen en te waarborgen" (Art 2(1) IVRK).

Een niet-toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 op de hereniging tussen cliënt en zijn voogd zou een ongeoorloofde discriminatie uitmaken op basis van zijn familiestatus, zijn status als wees. Een kind met één of meerdere ouders zou namelijk wel gebruik kunnen maken van het recht op gezinshereniging vervat in de vreemdelingenwet. Des te meer omdat er in het geval van de enkele toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 geen behandelingstermijn 7 is ingeschreven en het verblijf aan strengere voorwaarden is onderworpen."

De bestreden beslissing antwoordt niet op het geheel van deze elementen, met name de overwegingen dat het niet toepassen van artikel 10 op verzoeksters visumaanvraag een ongeoorloofde inmenging betekent in het privé- en familielevens van R. (...) (o.a. Artikelen 22 van de Grondwet en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM')), alsook van het hoger belang van het kind (o.a. Artikelen 12bis §7 van de Vreemdelingenwet, 22bis Grondwet), en dat dit een ongeoorloofde discriminatie uitmaakt.

Door hier niet op te antwoorden, voldoet de bestreden beslissing niet aan de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Ook heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht miskend door geen rekening te houden met deze elementen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135; zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

De bestreden beslissing is derhalve in strijd met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

☐ *Samenvatting van het standpunt van verwerende partij*

2. Verwerende partij stelt dat de kritiek van verzoekster niet ernstig is en niet kan worden aangenomen omdat:

- Terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing dat de gebeurlijke voogdij geen verwantschap doet ontstaan tussen voogd en pupil, en nog minder dat de voogd als ouder van het minderjarige kind kan worden beschouwd in de zin van artikel 10 van de Verblijfswet;*
- Verzoekster kan zich niet beroepen op een directe werking van artikel 10.3 van Richtlijn 2003/86/EG;*
- Er werd terecht gesteld in de beslissing dat niet kan worden vastgesteld aan wie het recht op bewaring is toegekend na het overlijden van de ouders;*

- Niet werd aangetoond dat er geen grootmoeders meer zijn in het leven van de kinderen;
- Zelfs als verzoekster zich op artikel 10.3 van de Richtlijn 2003/86/EG zou kunnen beroepen, dan nog is er geen bewijs van de gebeurlijke voogdij.

□ *Repliek*

3. Verzoekster merkt op dat verwerende partij met deze opmerkingen een volledig inhoudelijke motivering toevoegt aan de beslissing over de redenen waarom verzoekster geen gezinshereniging kan genieten op grond van artikel 10 Verblijfswet.

Verwerende partij dus voorbij aan de essentie van de kritiek van verzoekster, d.i. dat de bestreden beslissing niet antwoordt op het geheel van door verzoekster aangehaalde elementen, en met name op de overwegingen dat het niet toepassen van artikel 10 op verzoeksters visumaanvraag een ongeoorloofde inmenging betekent in het privé- en familielevens van R. (...) (o.a. Artikelen 22 van de Grondwet en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM')), alsook van het hoger belang van het kind (o.a. Artikelen 12bis §7 van de Vreemdelingenwet, 22bis Grondwet), en dat dit een ongeoorloofde discriminatie uitmaakt.

De opmerkingen van verwerende partij m.b.t. het eerste element zijn dus niet dienstig."

2.2 In haar synthesesamenvatting voert verzoekster in een tweede middel opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. In het onmogelijke geval dat de motieven voor het afwijzen van de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 Verblijfswet toch worden weerhouden, voert verzoekster aan dat ook de motieven tot weigering van het humanitair visum volstrekt onvoldoende zijn om de weigeringsbeslissing te ondersteunen.

De brede appreciatiemarge die verwerende partij heeft bij de beoordeling van een aanvraag om humanitaire redenen op grond van artikel 9 Verblijfswet, ontslaat haar immers niet van de verplichting om de beslissing te nemen na zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het dossier, en om de beslissing op afdoende wijze te motiveren.

Dit heeft verwerende partij in casu niet gedaan.

Eerste onderdeel – schending van het recht op gezins- en familielevens

□ *Samenvatting van het standpunt van verzoekster*

2. Op de eerste plaats voerde verzoekster aan dat de motivering in de bestreden beslissing m.b.t. eerbieding van het familielevens van verzoekster op grond van artikel 8 EVRM manifest onvoldoende is.

2.1. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Op de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

In het kader van de beoordeling onder artikel 8 EVRM besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, en benadrukt het steeds het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen.

Zo stelt het Hof in het kader van de fair balance test:

“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.»

Vrij vertaald:

“Het Hof merkt op dat bij deze afweging rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen van de verzoeker (...). Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, ter ondersteuning van het idee dat in alle beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belangen van het grootste belang zijn (zie Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, hierboven geciteerd, § 135, en X v. Letland, hierboven geciteerd, § 96). Hoewel deze belangen op zichzelf niet doorslaggevend kunnen zijn, moet er zeker een aanzienlijk gewicht aan worden toegekend.” (verzoekers onderlijnen)

Het Hof benadrukt dat het hoger belang van het kind steeds de doorslaggevende overweging moet uitmaken:

“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.»

Vrij vertaald:

“Wanneer er kinderen zijn, is de fundamentele vraag of zij de leeftijd hebben om zich aan een andere omgeving aan te passen (zie onder andere Darren Omoregie e.a., reeds aangehaald, §66, en Arvelo Aponte tegen Nederland, nr. 28770/05, §60, 3 november 2011). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt ook duidelijk dat, wanneer het gezinnen met kinderen betreft, het belang van het kind voor de nationale autoriteiten de doorslaggevende overweging moet zijn bij de beoordeling van de evenredigheid in de zin van het Verdrag.” (eigen onderlijning)

Het Hof benadrukt bijgevolg dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang van doorslaggevend belang is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet voldoende gewicht toegekend worden.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind.

2.2. In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster toe te laten haar familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied verder te zetten en haar broer te vervoegen.

De motivering van de bestreden beslissing hierover is echter manifest onvoldoende en incorrect.

Zo beweert verwerende partij dat de band tussen broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak die betrekking heeft op ouders en hun meerderjarige kinderen:

“Er werd verwezen naar art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. De band tussen broers en zussen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen. Er werd geen enkel bewijs hieromtrent voorgelegd (geen foto's, geen bewijs van de communicatie, financiële afhankelijkheid enzovoort). De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.”

Deze motivering is in strijd met de rechtspraak van het EHRM.

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige broers en zussen wordt immers zonder meer aanvaard.⁵ Het bestaan van een gezinsleven tussen kinderen en een meerderjarig familielid, zoals een meerderjarige zus, die een betekenisvolle rol speelt in het leven van de kinderen of die als vader- of moederfiguur fungeert, kan eveneens worden aanvaard.

Dit werd ook bevestigd door Uw Raad in het arrest nr. 304 889 van 16 april 2024.

Bijgevolg is deze motivering strijdig met artikel 8 EVRM, en de materiële motiveringsplicht, aangezien de band tussen broers en zussen wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, in het bijzonder in een uitzonderlijke situatie als deze in casu.

2.3. Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins dat rekening werd gehouden met de bijzondere situatie van verzoekster en haar broers en zussen, met name het feit dat zij, als oudste zus, sinds het overlijden van hun ouders een moederrol heeft opgenomen ten aanzien van haar broers als zus, en bijgevolg een belangrijke zorgfiguur is voor hen, waaronder uiteraard ook haar broer R. (...).

In dit specifiek geval, is er wel degelijk een bijzondere afhankelijkheid tussen de broers en zussen van dit gezin, aangezien zij op zichzelf zijn toegewezen sinds het overlijden van hun ouders, en derhalve op niemand anders kunnen terugvallen.

Dit werd ook zo uitgelegd in de brief van de juriste van het CAW die de familie begeleidt (stuk 3):

“Er moet rekening worden gehouden met het feit dat R. (...) op jonge leeftijd zijn beide ouders heeft verloren en dat Z. (...) daardoor de zorg over haar jongere broers en zussen heeft moeten opnemen. De familiebanden zijn hierdoor ontwricht, verschoven en hechter geworden. Z. (...) werd van de ene op de andere dag gedwongen om de zorgtaken binnen het gezin op te nemen en te fungeren als voogd (‘custody’). Zij vormt de kern van het gezinsleven van R. (...), dat hij sinds zijn gedwongen vlucht uit Afghanistan niet meer volwaardig heeft kunnen verderzetten.”

En:

“Ten eerste is er sprake van een hechte gezins- en familieband tussen R. (...) en zijn broers en zussen. Sinds de dood van hun ouders op 25 mei 2020 heeft de oudste zus, N. (...) Z. (...), de voogdij (‘custody’) over haar broer en zussen. Desondanks het feit dat R. (...), als oudste zoon, werd genoodzaakt Afghanistan te ontvluchten in augustus 2021, onderhoudt hij sterke affectieve en effectieve banden met zijn broers en zussen, in het bijzonder met zijn zus Z. (...), die steeds voor hem klaarstaat en gezorgd heeft. Zij was ook de eerste die hij aanhaalde in zijn ‘verklaringen afgelegd op DVZ’.

In de geest van Artikel 8 EVRM is de nauwe gezinsband en de band van afhankelijkheid tussen de gezinsleden cruciaal bij het afbakenen van het recht op gezinshereniging. UNHCR bepaalt hierover in zijn Groenboek dat “[b]esides the notion of nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination: Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years.(.)”.

R. (...) is minderjarig, alsook zijn jongste zus, N. (...), en zijn twee broers, E. (...) en A. (...). Zij hebben steeds deel uitgemaakt van hetzelfde gezin als R. (...), tot zijn vlucht in 2021. Het overlijden van de ouders en de gedwongen vlucht van R. (...) hebben het gezin erg geraakt. Als broers en zussen hadden zij enkel nog elkaar om op terug te vallen en steun te zoeken. Er is sprake van een verhoogde mate aan afhankelijkheid tussen broers en zussen. Dit is duidelijk te merken aan het zeer frequent contact dat R. (...) met zijn broers en zussen onderhoudt en de mate waarin de afstand weegt op zijn mentale gezondheid. Het is voor R. (...) erg zwaar geweest om voldoende geduld op te brengen voor de nauwgezette voorbereiding van deze aanvraag. Ook zijn voogd kan hierover getuigen. Naast zijn broers en zussen heeft R. (...) geen andere familie meer.”

Het is duidelijk dat er tussen R. (...) en zijn zussen en broers een hechte gezinsband is, aangezien zij de enige dichte familieleden zijn met wie hij een band onderhoudt sinds het overlijden van zijn ouders. Ook is het evident dat het algemeen welzijn van R. (...) en zijn broers en zussen vereist dat zij herenigd worden, en dat hun eenheid van gezin wordt gerespecteerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat hiermee rekening werd gehouden, noch dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Ten overvloede merkt verzoekster op dat de motivering van de beslissing m.b.t. het hoger belang van de kinderen in de zin van het Kinderrechtenverdrag manifest onvoldoende is.

Verwerende partij beperkt er zich immers toe te verwijzen naar rechtspraak van uw Raad en van de Raad van State die stelt dat het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft, en meent bijgevolg dat verzoekster en haar broers en zussen deze niet kunnen inroepen.

Uw Raad heeft echter reeds benadrukt dat gelet op het gegeven dat het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging vormt in het kader van artikel 8 van het EVRM, de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter kan stellen dat het Internationale Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft (zie arrest nr. 232 389 van 10 februari 2020).

Nochtans is dit exact wat verwerende partij doet.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van de belangen van de minderjarige kinderen, zoals aangevoerd in de aanvraag.

2.4. Ten slotte werd bij de beoordeling van het familieleven en de noodzaak om dit verder te kunnen voortzetten in België, geen rekening gehouden met de vluchtelingenstatus van R. (...), en bijgevolg de onmogelijkheid om het gezinsleven in Afghanistan verder te zetten, en de bijzonder precaire situatie waarin verzoekster en haar broers en zussen zich in Afghanistan bevinden, als jonge Hazara vrouwen en kinderen, zonder mannelijke begeleider. Dit werd nochtans ook uitvoerig uiteengezet in de begeleidende brief van de juriste van het CAW (stuk 3).

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt nochtans dat bij de beoordeling van de afhankelijkheid in het licht van artikel 8 E.V.R.M. ook rekening moet worden gehouden met de positie van de Afghaanse vrouw sinds de machtsovername door de Taliban (nr. 292 036 van 17 juli 2023):

“Zoals verzoekster aanvoert, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de gemachtigde de aangebrachte informatie over de situatie van (alleenstaande) Afghaanse vrouwen en van de hazara minderheid heeft gelezen en betrokken in de beoordeling van haar persoonlijke situatie. De gemachtigde heeft immers louter de talrijke door verzoekster aangehaalde bronnen opgesomd om dan, enkel in het licht van artikel 3 van het EVRM, te besluiten dat het verwijzen naar diverse publicaties die een algemene situatie in het herkomstland beschrijven niet kan volstaan voor een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Echter, vooral de informatie die door verzoekster is voorgelegd over ongehuwde Afghaanse vrouwen zonder een mannelijk familielid dat hen kan vergezellen buitenshuis, is niet alleen schrijnend doch eveneens relevant in het kader van de beoordeling van bijkomende elementen van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

Verwerende partij houdt hier geen rekening mee.

In het kader van een concreet onderzoek naar artikel 8 van het EVRM, waarbij tevens rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, blijkt dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan door deze elementen niet mee te nemen in zijn beoordeling.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezins- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

☐ Samenvatting van het standpunt van verwerende partij

3. Met verwijzing naar rechtspraak van uw Raad meent verwerende partij op de eerste plaats niet in te zien hoe de beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Op de tweede plaats stelt verwerende partij dat verzoekster faalt in de op haar rustende bewijslast om een beschermenswaardige relatie te bewijzen. Verzoekster zou voorbijgaan aan de kern van de motivatie van de bestreden beslissing, met name dat de verwantschap tussen haar en de referentiepersoon op basis van de voorliggende stukken niet als bewezen kan worden beschouwd. Ook zou in de bestreden beslissing terecht zijn geoordeeld dat de band tussen broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteert. Tot slot stelt verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de referentiepersoon in zijn asielrelaas verklaarde dat zijn broers en zussen niet familiaal geïsoleerd waren, gezien er nog sprake was van een oom.

Op de derde plaats stelt verwerende partij dat geen toetsing aan artikel 8 tweede lid van het EVRM dient te gebeuren, aangezien het een verzoek om een eerste toelating betreft, en dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

Vervolgens meent verwerende partij dat verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het hoger belang van het kind niet ernstig is. Het IVRM heeft immers geen directe werking en er is wel rekening gehouden met de specifieke elementen van verzoeksters situatie.

☐ Replik

4. Wat de eerste en derde opmerking van verwerende partij betreft, benadrukt verzoekster dat, zoals hierboven reeds uiteengezet, er op de Staat een positieve verplichting rust om verzoekster toe te laten om naar België te komen zodat zij haar recht op eerbiediging van het familieleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Hierbij moet inderdaad geen toetsing aan het tweede lid van art. 8 EVRM worden gedaan, maar wel een redelijke afweging tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Deze opmerkingen van verwerende partij zijn dus niet dienstig.

Dit geldt ook voor de opmerking dat het IVRK geen rechtstreekse werking heeft, aangezien verwerende partij wel degelijk rekening moet houden met het hoger belang van het kind, in het kader van de beoordeling onder artikel 8 EVRM, zoals blijkt uit voormelde rechtspraak van het EHRM. Of het IVRK al dan niet rechtstreekse werking heeft, is derhalve irrelevant in deze.

5. Wat het bewijs van de beschermenswaardige relatie betreft, strookt de bewering van verwerende partij dat de kern van de motivatie van de bestreden beslissing het gebrek aan bewijs van de verwantschap zou zijn, niet met de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster begrijpt dat verwerende partij zelf in de war is bij het lezen van haar eigen beslissing, aangezien deze zeer onleesbaar is. Niettemin betreft de motivering van de beslissing m.b.t. artikel 8 EVRM niet in essentie het gebrek aan bewijzen van de verwantschap. Verzoekster begrijpt niet hoe verwerende partij haar eigen beslissing op die manier kan lezen, terwijl de motivering m.b.t. artikel 8 EVRM niet eens verwijst naar het gebrek aan verwantschap. Bovendien stelt verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen m.b.t. het tweede onderdeel van het middel dat het gebrek aan bewijs van de verwantschap slecht één van de motieven is waarop de bestreden beslissing steunt. Deze kritiek is dus niet ernstig. Ten overvloed verwijst verzoekster nog naar het tweede onderdeel hieronder waarin wordt ingegaan op de motivering m.b.t. het ontbreken van bewijs van de verwantschapsband (zie punt 7.2.).

Wat de vraag betreft of de band tussen verzoekster en haar broer beschermd wordt onder artikel 8 EVRM verwijst verzoekster eerst en vooral naar de rechtspraak van het EHRM en van Uw Raad die hiervoor werd besproken (punt 2). Verzoekster meent niet dat elke relatie tussen een broer en zus onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, maar wel dat zij voldoende specifieke elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat haar relatie met haar broer onder die bescherming valt. Verzoekster verwijst hierbij ook nog naar het arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 2013 van het EHRM waaruit blijkt dat ook emotionele en sociale afhankelijkheid een rol spelen bij de beoordeling of een gezinsleven bescherming behoeft onder artikel 8 EVRM, waarbij dit uitzonderlijk het geval is wanneer er geen andere familieleden overblijven.⁷ Gezien verzoeksters ouders overleden zijn, en de broers en zussen op elkaar zijn aangewezen, kan niet anders dan worden aangenomen dat er een beschermenswaardig gezinsleven is.

Verder is de bewering van verwerende partij dat niet zonder meer kan worden voorgehouden dat de referentiepersoon tot voor kort nog deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van verzoekster aangezien hij vrijwillig het land zou hebben verlaten in 2021, een a posteriori motivering die niet in de bestreden beslissing terug te vinden is. Maar bovenal, is dit een flagrante miskenning van de elementen van het dossier: verzoeksters broer is niet vrijwillig vertrokken uit Afghanistan, maar is moeten vluchten voor zijn leven. De enige reden waarom hij gescheiden is van verzoekster en zijn andere broers en zussen, is omdat hij uit pure noodzaak is moeten vluchten van de Taliban, wat duidelijk blijkt uit de motieven van zijn asielaanvraag. Ook heeft haar broer tijdens zijn verhoor bij de DVZ tijdens zijn asielaanvraag op 14.03.2023 nog verklaard dat hij contact had met zijn broers en zussen, en is dus de bewering dat er geen bewijzen van contacten na 2021 zijn, hiermee in strijd. Deze bijkomende laattijdige motivering is dus ook nog eens incorrect.

6. Verwerende partij tracht nog aan te tonen dat er wel rekening werd gehouden met de individuele elementen van verzoeksters situatie, maar overtuigt niet. De door verwerende partij vermelde elementen doen immers geen afbreuk aan alle tekortkomingen die onder punt 1 werden uiteengezet m.b.t. de motivering van de bestreden beslissing, en die aantonen dat de beoordeling van verwerende partij m.b.t. de op haar rustende verplichtingen onder artikel 8 EVRM manifest onvoldoende is.

Tweede onderdeel – onzorgvuldig onderzoek van de aangebrachte elementen en motivering m.b.t. het familiaal isolement.

☐ *Samenvatting van het standpunt van verzoekster*

7. Op de tweede plaats voerde verzoekster aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening werd gehouden met het geheel aan aangebrachte documenten en elementen waaruit het familiaal isolement van verzoekster en haar broers en zussen blijkt. Hierdoor is de beoordeling van de aanvraag onzorgvuldig en steunt de motivering niet op een correcte feitegang.

Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

7.1. Zo stelt verwerende partij dat geen enkel bewijs zou zijn aangebracht van het overlijden van de moeder van verzoekster.

Nochtans werd bij de aanvraag het volgende document toegevoegd (zie stuk 3):

Overlijdensregistratie S. (...) (moeder), opgemaakt door NSIA (National Statistics and Information Authority Deputy of Civil Registration) op 16/01/2024 (overlijden op 25/05/2020) + officiële vertaling

Verzoekster heeft dus wel degelijk het bewijs aangebracht van het overlijden van haar moeder.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij geen rekening houdt met alle relevante elementen in het dossier, en dat deze motivering niet steunt op een correcte beoordeling van het dossier.

7.2. Verder lijkt verwerende partij te impliceren dat de verwantschapsband tussen verzoekster en haar broer niet is aangetoond, met de volgende motivering:

“Ter staving van de verwantschap heeft betrokkene een niet-gelegaliseerd Afghaans document, genaamd “Birth Certificate”, voorgelegd. Dit document is opgesteld op basis van de Tazkira. Aangezien een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen, kunnen de vermelde gegevens niet worden geverifieerd. Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes van de referentiepersoon voor om een familieband vast te stellen.”

Nochtans heeft zij een geheel aan documenten bij haar visumaanvraag gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij wel degelijk de zus is van R. (...). Dit werd ook nogmaals uitvoerig uitgelegd door de juriste van het CAW Brussel (stuk 3):

“Als bewijs van hun familiale band worden volgende documenten voorgelegd:

- De geboorteaktes van de 3 zussen en de 2 broers uitgegeven op 3 oktober 2022 door de Afgaanse autoriteiten (Islamic Republic of Afghanistan, Ministry of Foreign Affairs, National Statistics and Information Authority, Directorate of Services of Civil Registration, Department of Vital Statistics), inclusief vertaling.
- De papieren tazkira van N. (...) R. (...) uitgegeven op 30 juli 2017 door het ministerie van binnenlandse Zaken van Afghanistan (Islamic Republic of Afghanistan, Ministry of Interior 17 Affairs, General Directorate of Civil Registration, General Department of (Doshi)) inclusief vertaling. Het vermeldt zijn geboortegegevens alsook de naam van zijn vader en grootvader.
- De elektronische tazkira's van zijn broers en zussen uitgegeven op 10 januari 2022 inclusief vertaling. Deze bevatten eveneens de naam van vader en grootvader.
- Overlijdensakte D. (...) K. (...) (vader), opgemaakt door het ministerie van binnenlandse zaken (General Directorate of Foreign Citizens Affairs Evaluation and Civil Registration) op 29/07/2020 (overlijden op 25/05/2020) + officiële vertaling;
- Overlijdensregistratie S. (...) (moeder), opgemaakt door NSIA (National Statistics and Information Authority Deputy of Civil Registration) op 16/01/2024 (overlijden op 25/05/2020) + officiële vertaling;
- De bijlage 26 (22/08/2023) en CGVS-vragenlijst op datum 14/03/2023 in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming van N. (...) R. (...). De vragenlijst maakt melding van het overlijden van beide ouders van N. (...) R. (...) in '05/ of 06/2020' en dat ze werden doodgeschoten door de Taliban aangezien beiden directeurs waren van een school. Er werd geen persoonlijk onderhoud door CGVS afgenomen van R. (...). Er was voldoende informatie om hem meteen te erkennen.”

Ook heeft de juriste van het CAW uitgelegd dat deze documenten niet kunnen worden gelegaliseerd, en heeft zij uitgelegd dat het onmogelijk was in de huidige context in Afghanistan om officiële documenten voor te leggen ter bewijs van de verwantschapsband. Hier wordt niet eens melding van gemaakt.

Verwerende partij houdt er verder geen rekening mee dat R. (...) tijdens zijn asielprocedure al zijn broers en zussen heeft vermeld, zoals blijkt uit de vragenlijst gevoegd bij de aanvraag. Dit is nochtans een duidelijke aanwijzing dat zij effectief zijn broers en zussen zijn, vooral samengenomen met de andere stukken die worden aangebracht.

Daarnaast, heeft verzoekster wel een geboorteakte voorgelegd van haar broer R. (...), namelijk het getuigschrift van geboorte uitgegeven door het CGVS.

Een geboorteakte afgegeven door het CGVS is een authentieke akte van de burgerlijke stand voor erkende vluchtelingen, aangezien zij zich niet kunnen wenden tot hun eigen autoriteiten. Dit wordt ook zo bevestigd op de website van het CGVS: “De Helpdesk erkende vluchtelingen en staatlozen staat in voor de afgifte van documenten aan erkende vluchtelingen en aan erkende staatlozen. Zij kunnen zich niet meer wenden tot hun nationale overheid om administratieve documenten te verkrijgen. Het CGVS heeft de bevoegdheid om deze documenten af te leveren aan erkende vluchtelingen.”

Er is dus geen enkele reden om de authenticiteit van deze geboorteakte in twijfel te trekken, en de verwantschapsband werd bijgevolg wel degelijk aangetoond.

Tot slot brengt verwerende partij geen enkele concrete elementen om de verwantschap tussen verzoekster en haar broer in twijfel te trekken.

Deze motivering vindt dus geen enkele steun in het dossier, en is gewoonweg incorrect.

7.3. Ten slotte wordt in twijfel getrokken dat verzoekster en haar broers en zussen geen andere familieleden hebben in Afghanistan, waardoor niet zou blijken dat zij familiaal geïsoleerd zijn.

Zo stelt verwerende partij:

“ Zij bewijzen ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in hun land van herkomst. In zijn asielinterview dd. 14/03/2023 verklaarde de referentiepersoon nog dat hij een oom had, de genaamde N. (...) A. (...) A. (...) die zijn reis destijds naar België regelde en bekostigde. Er werd ook geen informatie verstrekt over de grootmoeders van betrokkene, aangezien zij volgens artikel 239 van het Burgerlijk Wetboek van Afghanistan primair recht op voogdij hebben (zie <https://law.stanford.edu/wp-content/uploads/2015/10/Civil-Code-of-Afghanistan-ALEP-Translation.pdf>). ”

En verder:

“Anderzijds is er nog steeds geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van de overige familieleden. Er is ook geen informatie verstrekt over mogelijke andere mannelijke familieleden. Uit de asielverklaring van de referentiepersoon blijkt dat betrokkenen nog een oom in Afghanistan hebben, genaamd N. (...) A. (...) A. (...). Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkenen zouden kunnen fungeren.”

Verwerende partij houdt hierbij geen rekening met het feit dat verzoekster samen met haar broers en zussen alleen naar Pakistan zijn gereisd, zonder begeleiding van andere familieleden, en dat zij in eigen naam hun visumaanvraag hebben ingediend. Dit is op zich reeds het bewijs dat zij familiaal geïsoleerd zijn, en op elkaar zijn aangewezen.

Immers, indien hun oom zich over hen had ontfermd en hun mahram was, had hij hen wel begeleid naar Pakistan voor de indiening van de visumaanvraag, en hadden ze niet de hulp moeten vragen van een vriend van hun vader. Zij zouden immers nooit een dusdanig gevaarlijke reis alleen gedaan, tenzij dan omdat het niet anders kon. Dit is een sterke aanwijzing dat verzoekster en haar broers en zussen wel degelijk op hun eigen zijn aangewezen, en niet op andere familieleden kunnen rekenen.

Verwerende partij neemt dit belangrijk element niet in aanmerking.

Uw Raad heeft in een gelijkaardig geval geoordeeld dat de vaststelling dat de verzoekers zich als minderjarige aanvragers alleen bij de Belgische ambassade in Islamabad hebben aangemeld om hun visumaanvragen in te dienen, zonder dat blijkt dat zij hierbij waren vergezeld door een wettelijk vertegenwoordiger, een belangrijk element is om in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de sterkte van de familiale band met Afghanistan:

“Verweerder stelt aldus dat ervan kan worden uitgegaan dat verzoekers nog andere familieleden hebben die in Afghanistan verblijven en dat hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. In casu blijkt echter dat verzoekers zich als minderjarige aanvragers alleen bij de Belgische ambassade in Islamabad hebben aangemeld om hun visumaanvragen in te dienen, zonder dat blijkt dat zij hierbij waren vergezeld door een wettelijk vertegenwoordiger. Verweerder stelde, blijkens de synthesesnota's, weliswaar vast dat verzoekers “meereisden met” een zekere M.A., zonder dat echter blijkt dat hij navraag deed over de precieze banden met deze persoon. In het licht van deze gegevens kon verweerder niet zonder meer besluiten dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden met België.”

Het feit dat verzoekster zich dus samen met haar broers en zussen zonder mahram hebben aangeboden bij de Belgische diplomatieke post in Pakistan is bijgevolg een belangrijke aanwijzing dat zij geen familieleden hebben in Afghanistan waarop zij kunnen rekenen.

Dat verwerende partij dit niet in aanmerking neemt bij haar beoordeling, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid bij het onderzoek van de aanvraag.

Hierdoor is de motivering van de bestreden beslissing bovendien niet afdoende.

De bestreden beslissing is derhalve in strijd met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

7.4. Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoeksters aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissing niet steunt op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

☐ *Samenvatting van het standpunt van verwerende partij*

8. Verwerende partij stelt in haar nota op de eerste plaats dat zelfs als zij ten onrechte heeft overwogen dat geen bewijs van overlijden van verzoeksters moeder voorligt, dit geen afbreuk doet aan de overige motieven van de beslissing en deze kritiek dus niet dienstig is. Ook meent zij dat verzoekster zich niet kan verschuilen achter de onmogelijkheid om de documenten te legaliseren, en dat de geboorteakte afgeleverd door het CGVS niet aantoont dat zij daadwerkelijk het kind is van de opgegeven ouders.

Daarnaast stelt zij dat zelfs als zou worden aangenomen dat de referentiepersoon de broer is van verzoekster, dan nog blijft de vaststelling dat geen humanitaire elementen worden bewezen die toelaten om een visum op grond van artikel 9 Vw. toe te staan. Ook beweert zij dat het aanmelden bij de Belgische ambassade zonder Mahram geen aanwijzing is dat er geen familieleden meer zijn in het land van herkomst, en dat haar niet kan worden verweten geen visum toe te kennen op basis van vermoedens of ongestaafde hypothesen.

☐ *Replik*

9. Op de eerste plaats biedt verwerende partij geen dienstig verweer tegen de vaststelling dat zij geen oog heeft gehad voor alle aangebrachte documenten m.b.t. de verwantschap en het bewijs van overlijden van haar moeder. Alle elementen die verzoekster hierboven heeft uiteengezet om aan te tonen dat de motivering hierover niet afdoende is, worden bijgevolg niet weerlegd.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij zich tegenspreekt, zoals hierboven reeds aangestipt. Enerzijds stelt zij in het kader van haar verweer op het eerste onderdeel van het middel dat de kern van de motivering van de beslissing het ontbreken van het bewijs van de verwantschapsband is, en anderzijds in het kader van het tweede onderdeel stelt zij dat het gebrek aan bewijs van de verwantschap slecht één van de motieven is waarop de bestreden beslissing steunt. Dit is manifest tegenstrijdig.

10. Voorts doet de stelling van verwerende partij dat het aanmelden bij de Belgische ambassade zonder Mahram geen aanwijzing is dat er geen familieleden meer zijn in het land van herkomst, geen afbreuk aan de kritiek dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden. Dit is louter een inhoudelijk antwoord op dit element, maar weerlegt niet de vaststelling dat verwerende partij er geen rekening mee hield.

Verzoekster verwacht dan ook niet dat verwerende partij haar een visum toekent op grond van vermoedens of hypothesen maar net op grond van alle elementen eigen aan verzoeksters situatie en die werden gevoegd bij de aanvraag.

Derde onderdeel – de motieven m.b.t. de prangende humanitaire situatie zijn onzorgvuldig en niet afdoende

☐ *Samenvatting van het standpunt van verzoekster*

11. Ten slotte voerde verzoekster nog aan dat in de begeleidende brief van de juriste van het CAW werd uiteengezet dat verzoekster en haar broers en zussen zich in een precaire situatie bevonden met grote veiligheidsrisico's in Afghanistan wegens het zeer repressief beleid van de Taliban tegen vrouwen en meisjes, en in het bijzonder in het geval van vrouwelijke gezinshoofden, en de algehele extreme humanitaire en socio-economische kwetsbaarheid, wat hun aanvraag voor een humanitair visum rechtvaardigde. (stuk 3)

Verwerende partij heeft bij de beoordeling of zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt die rechtvaardigt dat zij wordt gemachtigd tot verblijf, geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier, en heeft haar beslissing hierover niet naar behoren gemotiveerd.

Hierbij is belangrijk te benadrukken dat uit de beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij meent dat een dringende prangende humanitaire situatie een grond kan zijn om een humanitair visum toe te kennen. Dit blijkt uit het volgende motief: "Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire

situatie zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden.” Bijgevolg moest verwerende partij ook afdoende motiveren waarom verzoekster zich niet in een dergelijke situatie zou bevinden, rekening houdend met alle elementen van het dossier, quod non in casu.

De beslissing miskent bijgevolg de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1. Zo beweert verwerende partij dat de informatie die het gezin aanvoert slechts algemeen van aard is, waardoor zij niet zouden bewijzen dat zij persoonlijk een reëel risico lopen op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst, en dat zij geen concrete bewijzen voorleggen met betrekking tot hun eigen specifieke situatie.

Op de eerste plaats is dit incorrect, aangezien de algemene landeninformatie die werd aangebracht rechtstreeks in verband werd gebracht met de individuele situatie van verzoekster en haar broers en zussen, aangezien werd uitgelegd dat zij sinds het overlijden van hun ouders verantwoordelijk was voor haar jongere broers en zussen, waardoor zij een gezin waren zonder mannelijk gezinshoofd. Tevens wordt ook benadrukt dat R. (...) werd erkend als vluchteling door het CGVS, en dat hij beschermingsmotieven inriep die van toepassing zijn op het hele gezin, namelijk de vervolging door de Taliban van voormalig overheidspersoneel (in het bijzonder leerkrachten) en hun (achtergebleven) familie.

Zij hebben dus wel degelijk individuele elementen ingeroepen ter ondersteuning van hun aanvraag.

Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 4 oktober 2024 geoordeeld dat alle discriminerende maatregelen die worden genomen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten leidt:

“gesteld al dat de ten aanzien van vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, afzonderlijk beschouwd niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95, treffen deze maatregelen in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van deze richtlijn te vormen. Zoals de advocaat-generaal in de punten 56 tot en met 58 van zijn conclusie in wezen opmerkt, leiden deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan namelijk tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Deze maatregelen zijn erop gericht een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden.”

Het Hof benadrukt dat dit het geval is voor elke Afghaanse vrouw en dit louter wegens haar geslacht, zonder dat bijkomende persoonlijke elementen moeten worden aangetoond:

“In dit geval concludeert het EASO in punt 3.15 van het rapport van januari 2023, getiteld „Country guidance: Afghanistan”, dat er in het algemeen voor Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de sinds 2021 door het Talibanregime vastgestelde maatregelen, een gegronde vrees bestaat voor daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. Evenzo wijst de UNHCR, in de context van de onderhavige zaak, in zijn op 25 mei 2023 afgegeven verklaring over het begrip „vervolging” wegens een accumulatie van maatregelen wat de huidige situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan betreft, op het bestaan van een vermoeden van erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de daden van vervolging die de Taliban uitsluitend op grond van hun geslacht jegens hen hebben gepleegd.

In die omstandigheden kunnen de bevoegde nationale autoriteiten met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door vrouwelijke onderdanen van Afghanistan oordelen dat het momenteel niet nodig is om bij het individuele onderzoek naar de situatie van een vrouw die om internationale bescherming verzoekt vast te stellen dat zij een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden onderworpen indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en haar geslacht, vaststaan.”

Het Hof van Justitie heeft dus erkend dat het bijzonder repressief beleid van de Taliban ten aanzien van vrouwen in Afghanistan leidt tot flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit louter wegens hun geslacht.

Bijgevolg wordt in het algemeen aanvaard door het Hof van Justitie dat vrouwen zich in Afghanistan in een bijzonder prangende humanitaire situatie bevinden. Het is dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wel degelijk aangetoond a.d.h.v. deze algemene landeninformatie dat verzoekster persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst.

De enige vaststelling dat verzoekster haar paspoort heeft kunnen verlengen en dat zij een blanco strafregister heeft, is volstrekt onvoldoende om het gevaar voor verzoekster in Afghanistan in twijfel te trekken, in het bijzonder gezien haar broer werd erkend als vluchteling om redenen die haar ook in gevaar brengen, en dit zelfs zonder verhoor door het CGVS. Verwerende partij kan deze elementen niet in twijfel trekken zonder deze beslissing van het CGVS te miskennen.

Deze motivering is derhalve strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie, gaat voorbij aan de individuele elementen die ter staving van de aanvraag werden gevoegd, en kan bijgevolg niet als afdoende worden beschouwd.

11.2. Daarnaast is de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon R. (...) is aangesteld als mahram, totaal naast de kwestie:

“Enerzijds hebben de zussen volgens het begeleidend schrijven geen mahram (chaperon) in het land van herkomst, waardoor hun leven als alleenstaande vrouw in Afghanistan zonder voogd of mahram/chaperon moeilijk zou zijn. Er werd verklaard dat een mahram een zoon of echtgenoot moet zijn. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram echter een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen zoals een vader, zoon of oom (zie <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>). Bovendien is de referentiepersoon niet officieel aangesteld als mahram (chaperon) van betrokkenen. Er is geen vonnis of authentieke akte voorgelegd waaruit blijkt dat de voogdij (mahram) is vastgesteld.”

Er werd immers nooit beweerd dat R. (...) de mahram van het gezin zou zijn, maar wel dat het gezin, omwille van het ontbreken van een mahram, zich in een bijzonder precaire situatie bevindt.

Deze motivering is dus irrelevant, en getuigt opnieuw van een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij.

11.3. Bovendien verwijst verwerende partij zelf enkel naar de algemene situatie over Afghanistan, zonder rekening te houden met de individuele elementen eigen aan verzoeksters situatie.

De enige motivering die men terugvindt over de veiligheidssituatie in Afghanistan is de volgende:

“We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, 23 beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf, EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het

conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever."

Zoals hierboven reeds aangekaart, heeft verzoekster in haar aanvraag individuele elementen voorgelegd die aantonen dat zij zich persoonlijk in een humanitair prangende situatie bevindt.

Uit deze algemene uiteenzetting van de veiligheidssituatie in Afghanistan kan men geenszins afleiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze individuele elementen om te concluderen dat er geen actueel risico is op een schending van artikel 3 EVRM.

Als verwerende partij een grondig onderzoek had gedaan naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, rekening houdend met de individuele situatie van verzoekster, had zij vastgesteld dat haar veiligheid ernstig in gevaar is, in het bijzonder gelet op het geciteerd arrest van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024.

Het is dus duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing, die louter een uiteenzetting is van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en geen betrekking heeft op de individuele situatie van verzoekster, niet afdoende is en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle individuele elementen van verzoeksters situatie bij zijn beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Zodoende heeft verwerende partij zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

11.4. Verder meent verwerende partij dat de aangehaalde humanitaire elementen eerder wijzen op moeilijke economische omstandigheden.

Deze motivering toont nogmaals aan dat verwerende partij geenszins de redenen die ten grondslag lagen aan verzoeksters visumaanvraag, en die uiteengezet werden in de begeleidende brief van de juriste van het CAW, zorgvuldig heeft onderzocht en in rekening heeft genomen.

Zoals hierboven reeds uitgelegd, hebben verzoekster en haar broers en zussen een visumaanvraag ingediend niet omdat zij zich in een economisch moeilijke situatie bevond, maar omdat zij sinds het overlijden van hun ouders, aan hun lot zijn overgelaten, dat zij een hechte band hebben met hun broer R. (...) in België en met hem wensen te worden herenigd, en dat hun persoonlijke veiligheid in gevaar is sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoekster begrijpt dus niet dat verwerende partij zomaar kan beweren dat de aangehaalde humanitaire redenen eerder wijzen op economische redenen, terwijl dit manifest niet het geval is.

Ook deze motivering is het evidente bewijs dat verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft bij de behandeling van verzoeksters aanvraag, en dat de beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

11.5. Wat de bewering betreft dat verzoekster en haar broers en zussen zich in Pakistan zouden kunnen vestigen, en dat zij een verblijfsvergunning hebben voor Pakistan die nog tot 2027 respectievelijk 2029 geldig is, getuigt dit van een onvolledige lezing van hun visumaanvraag.

Immers, hoewel in puntje 20 van hun visumformulier aangeduid staat dat zij een verblijfsvergunning heeft "met nr. P02148138 geldig tot 08/05/2029", blijkt in samenlezing met punt 12 en 13 klaarblijkelijk dat dit een vergissing is, en dat dit hiermee wordt bedoeld op haar paspoort.

Punt 12 en 13 hebben betrekking op haar internationaal reisdocument en vermelden het nummer P02148138 en de geldigheid van 08/12/2023 tot 08/05/2029. Dit komt overeen met de gegevens in haar paspoort die ook werden gevoegd aan de visumaanvraag.

Derhalve getuigt ook deze motivering van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier.

11.6. Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoeksters aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissing niet steunt op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

☐ *Samenvatting van het standpunt van verwerende partij*

12. Verwerende partij stelt in haar nota op de eerste plaats dat de brief van de medewerkster van het CAW een gesolliciteerde verklaring betreft die actief werd opgesteld ter ondersteuning van het visumdossier en integraal steunt op de verklaringen van verzoekster.

Voorts meent verwerende partij dat wel uitgebreid is gemotiveerd omtrent de afwezigheid van een prangende humanitaire situatie.

Tot slot stelt verwerende partij dat verzoekster niet dienstig kan beweren dat de beslissing haar aan een schending van artikel 3 EVRM blootstelt, aangezien zij niet onder de rechtsmacht van België ressorteert.

☐ *Repliek*

13. Wat de eerste opmerking van verwerende partij betreft, begrijpt verzoekster hier de pertinentie niet van.

Uiteraard heeft de brief van de begeleidster van het CAW tot doel om de visumaanvraag van verzoekster te ondersteunen. Dit betreft geen verklaring op eer ter bewijs van een specifiek element, maar zet de redenen voor de aanvraag uiteen, waarbij wordt verwezen naar pertinente externe bronnen en naar de toegevoegde stukken. Het gesolliciteerd karakter ervan is dus evident.

14. Daarnaast, wat de opmerkingen betreft m.b.t. de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat in het kader van artikel 3 EVRM, merkt verzoekster op dat zij nooit beweerd of geïnsinueerd heeft dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wat verzoekster wel aanvoert, is dat de motivering van de bestreden beslissing m.b.t. het al dan niet bestaan van een prangende humanitaire situatie niet afdoende is doordat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

Zoals hierboven benadrukt, blijkt uit de beslissing duidelijk dat verwerende partij meent dat een dringende prangende humanitaire situatie een grond kan zijn om een humanitair visum toe te kennen. Bijgevolg komt het ook aan verwerende partij toe om afdoende te motiveren waarom verzoekster hier niet aan voldoet, a.d.h.v. de elementen die aan het dossier werden toegevoegd. Uit de kritiek die hierboven werden uitgewerkt, blijkt dat verwerende partij niet heeft voldaan aan haar materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht hieromtrent.

De opmerking van verwerende partij is dus niet dienstig."

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. In de eerste plaats motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster geen visum voor een lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar minderjarige broer kan worden afgeleverd omdat deze categorie van aanvragers niet is voorzien in de wet. In zoverre verzoekster voorhoudt de voogd te zijn van haar minderjarige broer, motiveert verweerder dat er geen kopie van een vonnis werd voorgelegd waarin het exclusieve recht van bewaring over haar minderjarige broer aan verzoekster werd toegekend. Het is onduidelijk aan wie het recht op bewaring over de minderjarige kinderen van het gezin is toegekend sinds het overlijden van hun ouders, aangezien verzoekster op dat moment zelf minderjarig was. Verweerder voegt hieraan toe dat blijkens artikel 239 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek het primaire recht op voogdij toekomt aan de grootmoeders, over wie geen informatie wordt verstrekt. Vervolgens motiveert verweerder, met verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen. Verweerder stelt dat verzoekster niet aantoont familiaal geïsoleerd te zijn in haar land van herkomst; dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond die toelaten te aanvaarden dat er tussen verzoekster en haar minderjarige broer alsnog een beschermenswaardig gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM; dat er geen sprake is van enige medische problematiek; dat er geen elementen aanwezig zijn die duiden op een prangende humanitaire situatie; dat verzoekster samen met haar broers en zussen sinds 2023 in Pakistan verblijft bij een vriend van hun overleden vader en dat ze niet aannemelijk maakt waarom ze haar verblijfssituatie in Pakistan niet zou kunnen regulariseren terwijl ze over een Pakistaanse verblijfsvergunning beschikt die nog geldig is tot 2029; dat er geen informatie wordt verstrekt over de verblijfplaats van hun overige familieleden waaronder eventuele mannelijke familieleden die zouden kunnen fungeren als 'mahram'; dat niet is aangetoond dat er niemand in het land van herkomst aanwezig is die zou kunnen fungeren als 'mahram'; dat verzoekster zich slechts beroept op algemene landeninformatie zonder te bewijzen dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen; dat de aangehaalde elementen eerder wijzen op moeilijke economische omstandigheden; dat verzoekster geen problemen ondervond toen ze haar identiteitskaart en paspoort heeft laten verlengen en een uittreksel uit haar strafregister heeft bekomen terwijl ze naar eigen zeggen door de huidige regering wordt bedreigd; en dat de situatie in Afghanistan sinds 2021 drastisch is gewijzigd aangezien er sindsdien een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en aantal burgerslachtoffers kan worden waargenomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in de eerste plaats worden onderzocht in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet

verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;”

Uit de visumaanvraag van verzoekster, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat ze inderdaad een visum voor een lang verblijf in het Rijk heeft aangevraagd met als doeleinde *“gezinshereniging met een beschermde vreemdeling (vluchteling/subsidiaire bescherming) (art. 10)”*. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging tussen een meerderjarige zus met haar minderjarige broer die in België verblijft. Dit wordt op zich door verzoekster niet betwist.

Verzoekster verwijst naar de begeleidende brief die ze bij haar visumaanvraag heeft gevoegd en waarin wordt uiteengezet dat ze sinds het overlijden van hun ouders als voogd van haar minderjarige broers en zussen is aangesteld. Volgens artikel 239 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek wordt immers de oudste zus van het gezin, zijnde verzoekster, van rechtswege als voogd beschouwd van de jongere kinderen. Volgens verzoekster wordt dit element niet beantwoord in de bestreden beslissing, waardoor de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden.

Verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt namelijk uiteengezet waarom niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekster als voogd van haar in België verblijvende minderjarige broer kan worden aanzien:

“Er werd ook geen vonnis of authentieke akte voorgelegd die de voogdij tot stand brengt. In deze visumaanvraag werd tevens geen kopie van een vonnis voorgelegd waarin aan de oudste zus N. (...) Z. (...) van betrokkene het exclusieve recht van bewaring werd toegekend. Alhoewel verklaart word dat de moeder van betrokkenen ook zou zijn overleden (omgebracht door de Taliban), werd er hieromtrent geen enkel bewijs voorgelegd. Er werd verklaard dat de ouders van betrokkenen op 25/05/2020 zijn overleden. Dat is onduidelijk aan wie sindsdien het recht op bewaring is toegekend, aangezien de oudste zus N. (...) Z. (...) (...) 2003° toen minderjarig was. Zij bewijzen ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in hun land van herkomst. In zijn asielinterview dd. 14/03/2023 verklaarde de referentiepersoon nog dat hij een oom had, de genaamde N. (...) A. (...) A. (...) die zijn reis destijds naar België regelde en bekostigde. Er werd ook geen informatie verstrekt over de grootmoeders van betrokkene, aangezien zij volgens artikel 239 van het Burgerlijk Wetboek van Afghanistan primair recht op voogdij hebben (zie <https://law.stanford.edu/wp-content/uploads/2015/10/Civil-Code-of-Afghanistan-ALEP-Translation.pdf>). De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De voogdij creëert geen afstammingsband tussen de voogd en zijn pupil. De bepalingen met betrekking tot de gezinshereniging zijn dus niet van toepassing. Hetzelfde geldt voor een buitenlandse voogdij of adoptie. Deze komen enkel in aanmerking voor gezinshereniging indien de buitenlandse voogdij bekrachtigd wordt door een Belgische rechtbank of indien de buitenlandse adoptie erkend wordt door de Federale Centrale Autoriteit (FCA) inzake adoptie.”

Verweerder motiveert dat de ouders van verzoekster zijn overleden op 25 mei 2020 en het onduidelijk is aan wie sindsdien het recht op bewaring is toegekend. Verzoekster was op dit moment immers zelf nog minderjarig. Verder gaat verweerder in op artikel 239 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek, waarnaar verzoekster in haar visumaanvraag heeft verwezen. Hij stelt op correcte wijze vast dat volgens deze bepaling het primaire recht op voogdij in de eerste plaats toekomt aan de grootmoeders van de betrokken minderjarigen. Verweerder stelt vast dat verzoekster geen informatie heeft verstrekt over haar grootmoeders. Verweerder voegt hier nog aan toe dat slechts een beroep kan worden gedaan op het recht op gezinshereniging in zoverre de buitenlandse voogdij werd bekrachtigd door een Belgische rechtbank.

Verzoekster komt door louter de elementen uit haar visumaanvraag te herhalen, niet tegemoet aan deze pertinente motivering. Zij gaat niet concreet in op het motief dat er geen enkel officieel bewijs van voogdij voorligt, noch dat zij niet van rechtswege als voogd van haar minderjarige broers en zussen kan worden aanzien omdat dit primair recht op voogdij in de eerste plaats aan verzoeksters grootmoeders toekomt over

wie geen verdere informatie wordt verstrekt. Verzoekster laat ook in het kader van de huidige procedure na te verduidelijken aan wie het recht van bewaring over de minderjarige kinderen toekomt sinds het overlijden van hun ouders, aangezien ze niet betwist dat zij op dat moment zelf nog minderjarig was en aldus onmogelijk zelf over het recht van bewaring kon beschikken. Evenmin biedt verzoekster enige verdere informatie omtrent de vraag of het recht van bewaring al dan niet toekomt aan haar grootmoeders.

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder in zijn nota met opmerkingen een volledige inhoudelijke motivering toevoegt aan de motieven van de bestreden beslissing, kan ze niet worden gevolgd. Uit de bovenstaande bespreking is gebleken dat verweerder reeds in de bestreden beslissing zelf heeft gemotiveerd waarom niet kan worden aanvaard dat verzoekster volgens het Afghaanse recht over de voogdij beschikt. Haar kritiek is dan ook niet ernstig.

Er kan worden besloten dat verweerder op pertinente wijze heeft gemotiveerd dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet om een recht op gezinshereniging met haar minderjarige broer, die in België over een internationale beschermingsstatus beschikt, te openen.

Verzoekster betoogt vervolgens dat het niet toepassen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een schending vormt van artikel 8 van het EVRM en van het hoger belang van het kind. In de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd waarom in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden is:

“Er werd verwezen naar art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. De band tussen broers en zussen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen. Er werd geen enkel bewijs hieromtrent voorgelegd (geen foto's, geen bewijs van de communicatie, financiële afhankelijkheid enzovoort). De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met haar minderjarige Afghaanse broer die in België werd erkend als vluchteling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven niet aanvaardt. Hij motiveert dat de band

tussen broers en zussen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daartoe is vereist dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden wordt aangetoond. Verweerder motiveert dat er geen enkel dergelijk bewijs – zoals foto's, bewijs van communicatie of bewijzen van financiële afhankelijkheid – wordt voorgelegd. De Raad kan enkel vaststellen dat dit motief in overeenstemming is met de informatie vervat in het administratief dossier. Het gegeven dat de minderjarige referentiepersoon tijdens zijn asielprocedure heeft verklaard dat hij nog contact had met zijn broers en zussen, kan op zich niet als een sluitend bewijs van bijkomende afhankelijkheid worden aanvaard.

Verzoekster betoogt daarentegen dat zij als oudste zus sinds het overlijden hun ouders een moederrol heeft opgenomen ten aanzien van haar broers en zussen en bijgevolg een belangrijke zorgfiguur is voor hen. In dit specifieke geval moet volgens verzoekster wel degelijk het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aanvaard, aangezien de kinderen op elkaar zijn toegewezen sinds het overlijden van hun ouders en op niemand anders kunnen terugvallen. Het is in het hoger belang van de minderjarige referentiepersoon om zich te kunnen herenigen met zijn gezin.

Verzoekster lijkt er vanuit te gaan dat omwille van het enkele feit dat hun ouders zijn overleden, zij sindsdien per definitie de ouderrol vervult en daarom moet worden aangenomen dat er dan ook een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. Zij is het dan ook oneens met de motieven van de bestreden beslissing daaromtrent. Verzoekster voert aan dat het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige broers en zussen volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zonder meer wordt aanvaard, doch ze verliest hierbij uit het oog dat er in casu geen sprake is van een gezinsband tussen minderjarige kinderen onderling maar wel tussen een meerderjarige zus met haar minderjarige broer. Verzoekster toont niet aan dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven ook in die situatie zonder meer wordt vermoed. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar ze, in weerwil van de beoordeling gedaan door verweerder, stelt dat alsnog het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aanvaard. Verzoekster weerlegt niet dat ze geen enkel concreet bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft voorgelegd, zoals foto's, communicatiebewijzen of bewijzen van financiële afhankelijkheid. Hoewel de Raad begrip opbrengt voor de persoonlijke situatie van het gezin, kan uit het enkele feit dat de ouders overleden zijn niet worden afgeleid dat er daarom per definitie een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de kinderen bestaat. Bij gebrek aan concrete bewijzen die duiden op een bijkomende afhankelijkheidsband, die verder gaat dan de gewoonlijke affectieve banden, kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet worden aanvaard. Verzoeksters kritiek dat het gezinsleven onmogelijk kan worden verderzet in Afghanistan of dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar naar België te laten komen zodat zij haar gezinsleven alhier kan verderzetten, is bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoekster in haar synthesesamenvatting bekritiseert dat verweerder een a posteriori-motief aan de bestreden beslissing zou hebben toegevoegd door in zijn nota met opmerkingen aan te voeren dat niet kan worden aangenomen dat de referentiepersoon tot voor kort nog deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van verzoekster aangezien hij zijn land van herkomst reeds in 2021 heeft verlaten, gaat ze voorbij aan het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd dat het bestaan van een gezinsleven tussen broers en zussen niet zonder meer kan worden aanvaard zonder het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen, hetgeen in casu niet het geval is. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen dan ook geen volledig nieuw motief aan maar biedt slechts een verduidelijking van het motief dat daaromtrent reeds werd opgenomen in de bestreden beslissing zelf, ter weerlegging van de kritiek van verzoekster.

Daar de voorliggende categorie van aanvragers van gezinshereniging, zijnde een niet-EU meerderjarige zus met een niet-EU minderjarige broer, niet in de wet is voorzien, gaat verweerder vervolgens over tot het beoordelen van de visumaanvraag in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder is nagegaan of aan verzoekster een humanitair visum met toepassing van deze bepalingen kan worden afgegeven.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verweerder komt tot de conclusie dat er onvoldoende bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier die rechtvaardigen dat aan verzoekster een humanitair visum wordt toegekend. Verzoekster verzet zich tegen deze beoordeling.

Zo stelt ze het oneens te zijn met het motief dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft in België. Ze betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, meer bepaald het hoger belang van haar minderjarige broer die in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het hoger belang van het kind duidelijk het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich eveneens op het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum”.*

Nu uit de bovenstaande bespreking is gebleken dat niet wordt aangetoond dat verzoekster met haar minderjarige broer een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt, kan evenmin worden ingezien waarom de bescherming van het hoger belang van het kind vereist dat de minderjarige broer met zijn meerderjarige zus wordt herenigd. Immers is er geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven tussen beiden. Er wordt verder niet aangetoond waarom het hoger belang van de in België verblijvende minderjarige broer zou worden geschonden door aan zijn meerderjarige zus de toekenning van een humanitair visum te weigeren. Een schending van het hoger belang van het kind blijkt niet.

Vervolgens bekritiseert verzoekster het motief omtrent het familiaal isolement. In de eerste plaats betoogt verzoekster dat zij, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissing, wel een bewijs van het overlijden van haar moeder heeft bijgebracht. De Raad kan verzoekster hierin bijtreden aangezien uit het administratief dossier blijkt dat ze bij haar visumaanvraag wel een attest van *“Islamic Emirate of Afghanistan – National Statistics and Information Authority – Deputy of Civil Registration”* heeft gevoegd waaruit blijkt dat S., verzoeksters moeder, op 25 mei 2020 is overleden. Echter betreft het motief dat er geen bewijs van overlijden van de moeder van verzoekster werd voorgelegd slechts een bijkomend en geenszins een determinerend motief. De kritiek ten aanzien van dit motief kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt *“Alhoewel verklaart word dat de moeder van betrokkenen ook zou zijn overleden (omgebracht door de Taliban), werd er hieromtrent geen enkel bewijs voorgelegd. Er werd verklaard dat de ouders van betrokkenen op 25/05/2020 zijn overleden. Dat is onduidelijk aan wie sindsdien het recht op bewaring is toegekend, aangezien de oudste zus N. (...) Z. (...) (...) 2003° toen minderjarig was”.* Hieruit volgt dat verweerder, zelfs bij gebrek aan een bewijs van overlijden, niet betwist dat verzoeksters moeder daadwerkelijk is overleden. Verweerder treedt verzoekster immers bij in zoverre er een voogd moet worden aangesteld aangezien beide ouders zijn overleden, doch dat het onduidelijk is aan wie sinds dit overlijden het recht op bewaring is toegekend. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft.

Ook waar verzoekster voorhoudt dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar positie als jonge Hazara vrouw zonder mannelijke begeleider, kan ze niet worden gevolgd. Immers wordt in deze beslissing gemotiveerd:

“Bovendien is de situatie in Afghanistan dermate onhoudbaar en gevaarlijk geworden door het ontbreken van een mannelijk gezinshoofd waardoor zij niet meer terug kunnen naar Afghanistan. Enerzijds hebben de zussen volgens het begeleidend schrijven geen mahram (chaperon) in het land van herkomst, waardoor hun leven als alleenstaande vrouw in Afghanistan zonder voogd of mahram/chaperon moeilijk zou zijn. Er werd verklaard dat een mahram een zoon of echtgenoot moet zijn. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram echter een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen zoals een vader, zoon of oom (zie <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>). Bovendien is de referentiepersoon niet officieel aangesteld als mahram (chaperon) van betrokkenen. Er is geen vonnis of authentieke akte voorgelegd waaruit blijkt dat de voogdij (mahram) is vastgesteld. Anderzijds is er nog steeds geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van de overige familieleden. Er is ook geen informatie verstrekt over mogelijke andere mannelijke familieleden. Uit de asielverklaring van de referentiepersoon blijkt dat betrokkenen nog een oom in Afghanistan hebben, genaamd N. (...) A. (...) A. (...). Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkenen zouden kunnen fungeren.”

Verzoekster zet niet uiteen waarom deze motieven, die de Raad bovendien pertinent en niet kennelijk onredelijk acht, ontoereikend zou zijn.

Voorts wordt door verweerder de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon betwist. Hij motiveert dit als volgt: *“Ter staving van de verwantschap heeft betrokkene een niet-gelegaliseerd Afghaans document, genaamd "Birth Certificate", voorgelegd. Dit document is opgesteld op basis van de Tazkira. Aangezien een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen, kunnen de vermelde gegevens niet worden geverifieerd. Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes van de referentiepersoon voor om een familieband vast te stellen.”*

Verzoekster betoogt dat ze nochtans een geheel aan documenten heeft voorgelegd die duidelijk aantonen dat zij de zus is van de referentiepersoon. Daarnaast heeft ze uiteengezet dat het onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen ter bewijs van de verwantschapsband. Hiervan wordt ten onrechte geen melding gemaakt.

De kritiek van verzoekster is wederom gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Zoals verweerder terecht in zijn nota met opmerkingen aanvoert, betreft het ontbreken van de verwantschapsband slechts één van de verschillende uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Zelfs indien de kritiek van verzoekster ertoe zou leiden dat het motief betreffende de ontbrekende verwantschapsband wordt weerlegd, moet de Raad vaststellen dat de overige motieven de bestreden beslissing alsnog kunnen schragen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont waarom ze onmogelijk een officieel bewijs van verwantschap kan voorleggen, te meer gezien ze er klaarblijkelijk wel in is geslaagd een uittreksel van haar blanco strafblad, een nieuw paspoort en een nieuwe identiteitskaart te bekomen.

Verzoekster lijkt er verder van uit te gaan dat het gegeven dat zij zich samen met haar jongere broers en zussen alleen en dus zonder begeleiding van familieleden naar Pakistan hebben begeven en dat zij in eigen naam hun visumaanvragen hebben ingediend, volstaat om te bewijzen dat zij familiaal geïsoleerd zijn in hun herkomstland. Indien hun oom zich over hen zou ontfemen, dan had hij hen wel begeleid naar Pakistan.

De Raad kan verweerder echter volgen waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat er geen informatie wordt verstrekt over de nog aanwezige familieleden in Afghanistan. Verweerder merkt op dat er niet wordt verduidelijkt welke familieleden sinds het overlijden van verzoeksters ouders over het recht van bewaring over de minderjarige kinderen beschikken. Er wordt bijvoorbeeld geen informatie gegeven over de grootmoeders van betrokkenen, terwijl de voogdij nochtans volgens het Afghaanse Burgerlijk Wetboek van rechtswege aan hen toekomt. Daarnaast is het niet kennelijk onredelijk op te merken dat verzoekster volgens de verklaringen die haar broer heeft afgelegd tijdens zijn asielprocedure nog over een oom in Afghanistan beschikt. De loutere hypothese dat deze oom zich niet over het gezin ontfemt aangezien hij niet met hun zou zijn meegereisd naar Pakistan, betreft enkel een blote bewering die niet zonder meer kan worden gevolgd. Er kan worden geconcludeerd dat verweerder niet betwist dat de ouders van verzoekster overleden zijn en dat haar jongere broer intussen in België verblijft, doch er wordt wel vastgesteld dat er geen verdere informatie wordt verschaft omtrent de overige familieleden die zich eventueel nog in Afghanistan bevinden. Zo is er sprake van minstens één oom die nog in Afghanistan zou verblijven, hetgeen verzoekster op zich niet betwist. Waar verzoekster in deze nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet worden opgemerkt dat

elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. De arresten van de Raad hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Tenslotte stelt verzoekster dat er onvoldoende wordt gemotiveerd waarom er geen prangende humanitaire elementen aanwezig zijn die toelaten een humanitair visum af te leveren. Verzoekster voert aan dat ze de algemene landeninformatie rechtstreeks heeft toegepast op haar eigen situatie en die van haar jongere broers en zussen als een gezin zonder mannelijk gezinshoofd, dat haar jongere broer in België internationale bescherming werd verleend en dat diezelfde beschermingsmotieven van toepassing zijn op het hele gezin.

Het weze herhaald dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoekster aangevoerde landeninformatie:

“Bovendien is het voor betrokkenen ook geen probleem om hun identiteitskaarten op 10/01/2022 te laten verlengen, evenals de verlengingen van hun paspoorten, terwijl zij volgens eigen verklaringen door dezelfde regering bedreigd worden. Hetzelfde geldt ook voor de uittreksels uit het strafregister dd. 25/04/2023 voorgelegd door N. (...) Z. (...) en L. (...). Dit doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de beweringen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

[...]

Verzoekers bevinden zich bovendien in Pakistan en maken niet aannemelijk waarom ze hun verblijfssituatie in Pakistan niet zouden kunnen regulariseren. Uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkenen een verblijfsvergunning voor Pakistan hebben geldig tot 13/02/2027, 07/03/2027, 08/05/2029. Het is onduidelijk waarom ze zich daar niet zouden kunnen vestigen (zie punt 20 van de visumaanvraag). Verzoekers maken niet aannemelijk dat ze in Pakistan niet over een duurzame verblijfstitel zouden kunnen beschikken en in dat land geen rechten kunnen laten gelden. De meerderjarige verzoekers hebben een blanco strafregister voorgelegd en worden niet door de Taliban gezocht. Verzoekers brengen geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie [...] blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation.”

Aldus heeft verweerder in de eerste plaats gemotiveerd dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Verweerder merkt hierbij onder meer op dat verzoekster geen problemen ondervond om haar identiteitskaart en paspoort te laten verlengen, alsook een uittreksel uit haar strafregister te bekomen waaruit verweerder afleidt dat verzoekster niet door de taliban wordt gezocht. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder zich vragen stelt aangaande de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de taliban. Bovendien verblijven verzoekster en haar broers en zussen sinds 2023 in Pakistan. Verzoekster betwist dat ze over een Pakistaanse verblijfsvergunning beschikt en stelt dat het een vergissing betreft in haar visumaanvraag. De Raad kan enkel vaststellen dat in het document “VISUMAANVRAAG VOOR LANG VERBLIJF VOOR BELGIË” onder punt 20 door verzoekster werd aangegeven:

“Verblijf in een ander land dan het land van de huidige nationaliteit:

☐ *Neen*

■ *Ja. Verblijfsvergunning of soortgelijk document nr. P(...) geldig tot 08/05/2029”.*

Aldus geeft verzoekster hiermee uitdrukkelijk te kennen over een verblijf *“in een ander land dan het land van de huidige nationaliteit”* te beschikken. Zelfs in zoverre kan worden aangenomen dat het inderdaad een vergissing betreft en verzoekster hiermee daadwerkelijk verwees naar haar Afghaans paspoort met hetzelfde documentnummer, kan verweerder alsnog worden gevolgd waar hij motiveert dat verzoekster en haar gezin zich sinds 2023 in Pakistan bevinden; dat ze niet aannemelijk maken waarom ze hun situatie in Pakistan niet zouden kunnen regulariseren; dat het onduidelijk is waarom ze zich er niet zouden kunnen vestigen en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze in Pakistan niet over een duurzame verblijfstitel zou kunnen beschikken.

Verweerder moet dan ook worden bijgetreden waar hij concludeert dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het betoog van verzoekster, dat zij als Afghaanse alleenstaande vrouw zonder mannelijke begeleider wordt gevisieerd, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers heeft verweerder terdege gemotiveerd dat niet met enig begin van bewijs aannemelijk wordt gemaakt dat er geen mannelijke familieleden in Afghanistan aanwezig zijn die als ‘mahram’ kunnen fungeren, alsook blijkt dat verzoekster Afghanistan reeds in 2023 heeft verlaten. Nu verzoekster niet langer in Afghanistan verblijft, kan dan ook niet dienstig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande. Waar verzoekster op algemene wijze lijkt voor te houden dat zij, net zoals haar broer, aanspraak kan maken op internationale bescherming omdat voor haar dezelfde vluchtmotieven gelden, kan ze niet worden bijgetreden zonder minstens enig concreet begin van bewijs voor te leggen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een *conditio sine qua non* betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat zij onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoekster concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat in casu extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van haar uitoefent. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van haar uitoefent, kan zij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (cf. EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België).

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar visumaanvraag niet heeft ingediend omwille van economische moeilijkheden en de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen eerder wijzen op moeilijke economische omstandigheden, is haar betoog niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde humanitaire elementen eerder wijzen op moeilijke economische omstandigheden, zoals financiële moeilijkheden, geen tewerkstelling en geen toegang tot onderwijs. Uit de visumaanvraag van verzoekster, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij deze elementen inderdaad heeft aangehaald. Er valt dus niet in te zien waarom het onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van verweerder om dit te benoemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook met het betoog dat de brief van het CAW geen verklaring op eer betreft maar de redenen voor haar visumaanvraag uiteenzet, slaagt verzoekster er niet in enig determinerend motief van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Er kan worden geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder, met miskenning van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, heeft besloten dat er onvoldoende prangende humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn. Een schending van deze artikelen of van de aangehaalde algemene beginselen wordt niet aangetoond.

De middel zijn dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

K. VERHEYDEN	N. MOONEN
--------------	-----------